

явамъ каза: „Това магаре трѣбва да е лудо, та не иска да се върне. Но нека го оставимъ на волята му.“ Като достигнахме до селото тѣ влѣзохъ въ една къща и поискахъ да прѣнощуватъ, като казахъ че нѣматъ *петъ пари* въ тѣхъ.

— Въ нашето село има доста просяци, та нѣма нужда да дохождатъ отъ другадѣ, — каза домакина. — Идѣте си търсете мѣсто въ друго село.

Азъ се доближихъ до домакина, поздравихъ го нѣколко пѣти, а той взе да се смѣе.

— А, вий имате едно магаре, което не е твърдоглаво като другитѣ магарета, — каза домакинътъ, като се смѣеше. — Ако бихте ми направили съ него малко смѣхурии, ще ви дамъ да прѣнощувате тукъ.

— На драго сердце, байно, — отговори човѣка. — Ний ще ви дадемъ едно прѣставление, но трѣбва само по-напрѣдъ да се нахранимъ, защото не можемъ да стоимъ отъ гладъ.

— Влѣзте, влѣзте! Ето сега ще ви дамъ да ядете. — Ганке, кажи на майка си да донесе малко бобена чорба, бобъ и хлѣбъ за тѣзи хора.

Донесохъ имъ да ядѣтъ, дадохъ имъ да пиѣтъ, дадохъ и мене малко сѣнце. Азъ съ мѣка хапнахъ малко сѣно, защото не ми бѣше гладно.

Човѣка проводи да повикатъ и други хора. Малко по малко дворътъ се напълни и азъ бѣхъ въ срѣдата имъ съ новъ господарь. Той се бѣше смутилъ и не знаеше какво да прави. По едно врѣме се приближи до мене и ми пришепна: „поздрави тѣзи хора!“

Азъ се обърнахъ на лѣво, на дѣсно, отъ прѣдъ, отъ задъ и поздравихъ всичкитѣ. Всички ми ржкоплѣскахъ.

— Хайде, Марко, (така ме сега кръсти новия господарь), на, тази пита хлѣбъ и да ѣж дадешъ на найбѣднитѣ отъ събранитѣ тукъ хора.

Азъ взехъ питата въ уста, проправихъ си мѣсто прѣзъ хората, ходихъ гордо-гордо на около и слѣдъ това се върнахъ пакъ въ срѣдата и ѣж дадохъ на новия си господарь.